

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben egész színiidényre 4 frt. 50 kr.
Vidékre " " 5 " — "
Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindennemű hirdetések elfogad-
tának: kétszer hasábozott sorért
5 újkr., ismétléseknél 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetésről 30 újkr.

FÖLHIVÁS A TÁNCZRA.

Vigjáték 1 felvonásban.

IRTA

DUMAS SÁNDOR.

(folytatás.)

TIZENNEGYEDIK JELENET.

Matild, Reinhold.

Matild. (Ajtot nyitván.) Szabad bémenni?

Reinhold. (Meglátva Matildot.) Persze hogy szabad.

Matild. Jó napot Reinhold!

Reinhold. Bájós gyermek, kilehet?

Matild. Hogyan? nem ismer rám — hugocskájára?

Reinhold. Édes Matildom (igazítván magát.) Kisasszony, bocsánat!

Matild. És nem is ölel meg?

Reinhold. Vagy igen — bocsánat! — nem bátorkodtam (tartózkodva átöleli).

Matild. Hát már nem szeret?

Reinhold. (keblére vonja.) Édes hugocskám, kétkodhatik azon?

Matild. Hadd nézzem jól meg, milyen jól áll az egyenruha, s milyen szép bajusza van.

Reinhold. E véleménynek igen örülök — hát a hangom nem ijeszti el önt?

Matild. Eljleszteni — nem értem!

Reinhold. Ön nénje segítségért kiáltott, midőn meghallá hangomat.

Matild. Ön mesét beszél nekem!

Reinhold. Nem mesét, de valót.

Matild. (hirtelen) Istenem, ön 40 mérföldet utazott egy huzomban, s csak most jut eszembe kérdeni, hogy nem ohajt-e frissítőt, hiszen meg kell az éhségtől hálnia, édes Reinholdom.

Reinhold. S ön gondoskodik rólam?

Matild. Bizonyosan.

Reinhold. És ha az éhség miatt csakugyan meghalnék, azon ön nem csodálkoznék ugy-e?

Matild. Sőt természetesnek találnám, minthogy nekem is igen jó étvágyam van.

Reinhold. Hugocskám, ön egy angyal, önt még egyszer át kell ölelnem.

Matild. A mennyiszertetszik.

Reinhold. (ölelve) Mond csak hugoeskám, mert azelőtt tegeztem önt kedves kisasszonykám!

Matild. Emlékszem, s igen sajnálom, hogy még most is nem tegez.

Reinhold. Hát megengeded?

Matild. Örömmel.

Reinhold. Valamit kérdeznem kell tőled.

Matild. Mit?

Reinhold. Meg vagy győződve, hogy Antonia engem még szeret?

Matild. Oh gonosz!

Reinhold. Valóban, éppen úgy, mint elutazásom előtt?

Matild. Még jobban!

Reinhold. Csodálatos.

Matild. Csodálatos?

Reinhold. (sohajtván) Igen!

Matild. Hálátlan, nézz körül, bocsánat, bocsánat, bocsánat!

Reinhold. (Hozzá közeledve.) Azelőtt édes Matildom, te is tegeztél engem.

Matild. Akkor gyermek voltam — most —

Reinhold. Most már nagy vagy!

Matild. Soha, sohasem lenne bátorságom — de hát szóljon! mit akart mondani?

Reinhold. Vigyen el az ördög, ha tudom.

Matild. Tehát folytatom én. Ön kétkedik Antonia szerelmében, és én azt mondom: tekintsen maga körül.

Reinhold. Nem, ön azt mondá: tekints magad körül.

Matild. Legyen. Hisz ha nem tegezném önt, nagyon sokszor adnék figyelmeztetésre alkalmat. Tehát tekints körül, itt ünnep készül tiszteletedre!

Reinhold. És én oktondi 12 órával korábban érkeztem, mint kellett volna, s zavarom az előkészületeket. Igaz, kedves hugoeskám, elismerem, hogy a tökfő én vagyok.

TIZENÖTÖDIK JELENET.

Előbbiek, Ivryné.

Ivryné. (belép) Kedves meggyőződéssel tért ön Afrikából vissza.

Matild. Tudod-e kedves Antoniam, hogy a szegény Reinhold csaknem éhen hal.

Ivryné. Tudom.

Matild. Most, míg te ő vele társalogsz, Rózát értesítendem.

Ivryné. Már megtörtént, azon ne aggódjál. (Reinholdhoz.) Kapitány ur, az étteremben terítve van ön számára.

Matild. Nem, az étterembe, ott megfagyna. Asztal után a tűz elaludt. Az étkeket majd ide hozatják, marad csak Reinhold. (Elsiet).

TIZENHATODIK JELENET.

Ivryné, Reinhold.

Reinhold. Matild igen szeretetreméltó lett.

Ivryné. Ah, s észrevette ön?

Reinhold. Azt egy tekintetre észrevehetni. Ő nem hasonlít kegyedhez, drága Antonia.

Ivryné. Én tehát kevésbé vagyok szeretetreméltó?

Reinhold. Csak nem képzeli, hogy azt szemébe mondanám?

Ivryné. Beszéljen nyíltan.

Reinhold. Matild például nem kívánja szakálam feláldoztatását.

Ivryné. Hisz ha szíven hordja szakálának sorsát, úgy csak hagyja meg.

Reinhold. Azonnal megkérdezte, éhes vagyok-e?

Ivryné. Ez oly figyelem, mi önt nagyon megalátozza, nemde?

Reinhold. Csaknem könyeztem.

TIZENHETEDIK JELENET.

Előbbiek. Ferencz, Róza (terített asztalt hoznak).

Ferencz. Nagyságos asszonyom! a kisasszony parancsából ide hoztuk az asztalt.

Ivryné. Jól van. Tegyük ide. (Reinholdhoz, széket nyújtva.) Üljön le.

Reinhold. (Körül néz).

Róza. Nagyságod a kisasszonyt keresi? a konyhában van.

Ivryné. Konyhában? Mit mivel ott?

Róza. Azt vérf a kisasszony, hogy Afrikában a kapitány ur megszokta a kávé tőrökösen inni, s így akarja azt számára maga elkészíteni.

Ivryné. Jól van. A kapitány ur cseppet fog, ha valamire szüksége leend. (Szolgák el).

(Folytatása követk.)

Vegyesek.

— Gróf Lázár Kálmán egy nevezetes történelmi művet fog közrebocsátani: Tyndiki török főpap és történész jeles művét a törököknek a magyarokkal viselt csataikról. E mű Kolozsvártt nyomatik. Fordította Vamberi Ármin a gróf költségén.

— Kőváry L. kedvelt történészünk az egyetlen magyar író az osztrák birodalomban, kit a m. kormány e czímmel tisztelt meg: „Literat.“ Erdély történelme című műve I. és II-ik kötete megjelent, jelenleg előfizetést hirdet a III. IV. és V-ik kötetre, melyben nemzeti fejlődelmünk nagy tetteik (melyek Erdély aranykorát képezik) tárgyalatnak.

Két nagyhatalmassággal szemben játszodta Erdély másfél századig azt a szerepet, melylyel a cserkeszek Europa figyelmét magukon tarták. E már magában is érdekes, nekünk pedig e hon gyermekeinek dicső multunk olvasása lelkesítő élvezet.

A mely férfi multjában nem gyönyörködhetik, — feküdjék le s aludja az örök álmot!... ő az unokák haláljára nem érdemes...

Az I. és II. kötet ára 3 forint, a következő III. IV. és V. köteté előfizetés után kötetenként 1 forint, — bolti ára 2 forint leendő.

Ne várja senki, hogy előfizetők gyűjtésére külön megbízatást kapjon, hanem kinek nemzete boldog jövője szívében fekszik (kinek ne feküdnek?) — szerezzék meg nemzeliük dicső múltját tárgyazó műveket, — lelkesülést merítve a múltból — tudandja tájékozni magát a jelenben... Oh akkor hiszem hogy eljövendő a minék jöni kell, egy jobb kor, mely után buzgó imádság epedez százazrek ajakán.

„A ki léged kövel dob,
Dobd vissza kenyérrel.“

(Szentírás.)

E szent igéket gyakorolják a mi véreink, a bécsi „Presse“-t és „A. Zeitung“-ot — a miért kövel sárral dobálnak bennünket, a kolozsvári két olvasókor megajándékozta, visszaküldvén nekik az eddigi számaikat egy csomóban. — Ők nem hagytak békét nekünk, mi békében hagyjuk őket.

A huszár lova nem lesz trombitás ló.

„Hadnagy ur! azt mondom, hogy azt a szép hóka lovat el ne vigyék a trombitások alá, mert úgy segíjen megbánja ön!“ Ilyenféle módon inté a huszár kapitány a hadnagyát, hallván hogy rendelet érkezett a szakasz legszebb lova iránt, hogy azt a trombitásoknak adják, a kapitány pedig büszke volt szakaszának szép lovaira, különösen erre a hókára, melyet egy deli kunsági legény paripázott.

„Hát hiszen a kapitány ur jobban megakadályozhatja, mit tehetek én?“ Felelt a hadnagy.

„Már én nem bánom akár hogyan, de találjon módot, hogy a ló itt maradjon.“

A hadnagy töprenkedett, de sehogy sem találta ki a módját, miként kellene megmenteni. Ekkor hozzá lép egy vén huszár. „Fizet-e a hadnagy ur egy vacsorát? — és én megtanítom a lovat.“ De fizetek ám, sőt még 10 pfért is adok, ha kend arra tanítja meg, hogy ne legyen trombitás ló.“ „Hiszen éppen arra tanítom meg, csak bizzák rám“ — s a lovat a vén huszár pártul fogta.

A rendelet szerint a nap eljött, s a szép lovat a trombitások elvitték. „Csak hadd vigyék, majd visszahozzák“ — mondá a vén huszár.

Az első kirukkoláskor, midőn a trombiták megharsantak, a Hóka előbb nagyot horkant, aztán két lábra áll, eliszonyodva megrázkódik, s leszórván magáról a trombitást, oly sebességgel rohan el, mintha az ördögök ragadták volna. — Utána! — de árkot, bokrot ugorva csak nehezen és soká tudták elfogni.

Ismételt kirukkolásnál megint így történt.

Harmadnapon visszaviszik a Hókát a honnan hozták, az egész szakasz bámulatára. „Ördögnek való ez nem trombitásnak.“ Mondá a visszavezető legény.

„Mit csinált kend evvel a lóval?“ — kérdi a hadnagy a vén huszárt, az ígért díjt megkészszerезvén.
„Hát megtanítottam a mint mondtam.“

„Miként?“

„Hát kivittem a mezőre naponként egy trombitával, és a hányszor belefújtam a trombitába, annyiszor vágtam a fejéhez a trombitát.“

A Hóka természetesen amott a trombitásoknál, ismét füle mellett ballván a riktó eszközt, azt gondolta, hogy csak még most lesz a haddelhad, mikor ilyen nagy hangot hall, s fejét a rézmennykőtől megszabadi-tandó tört ki felőrülten a trombitások közül.

Érkeztek:

- 27/11 B. Diószegi Antal, Keczedről.
B. Josinszky László, Ilosvárol.
Gross Károly, fogorvos, Segesvárról.
Simai Bálint, magánzó, Szamosujvárról.
Somai Pál, földbirtokos, Derzséről.
Markovatz Gyula, kereskedő, N. Váradról.

Elmentek:

- 27/11 B. Nopcsa, Bócsba.
Gr. Lázár Kálmán, M. Vásárhelyre.
B. Apor János, joghallgató, Szebenbe.
Torma István, földbirtokos, Cs. Kereszturra.
Torma Károly, földbirt., Cs. Kereszturra.
Bors Albert, földbirtokos, Tordára.
Bogdán István, földbirtokos, Szamosujvárra.
Zeyk Sándor, földbirtokos, M. Vásárhely.
Gyöngyösi Sándor, földbirtokos, Dézsur.
Kulányi Gyula, magánzó, N. Váradra.
Szmreczka Domokos, cs. k. pénzügyi tanácsos, Szebenbe.
Ruff Károly, joghallgató, Szebenbe.
Hinz Lajos, joghallgató, Szebenbe.
B. Apor Károly, cs. kir. kerületi törvényszéki elnök, Szebenbe.

MURDTÁSNOK.

(13)

(2—2)

Folyó hó 27-kén, azaz vasárnap reggel, a belvárosban, egy kéken emaillozott arany karperecz elveszett; a megtaláló jelentse magát Stein J. könyvkereskedésében, hol illő jutalmát veendő.

(14)

(1—1)

Tudomásul

Ügyvéd uraknak, kik halmozott ügyeik tekintetéből, avatott munkatársat igénybe venni ohajtának, úgy nemkülönben magas családoknak, magány- és törvénytudományt igénylő jogügyekben, ügyvivő minőségébeni készséget ajánlja.

Farkas Benedek,

magyarországi oklev. ügyvéd.

Értekezhetni csak nála lehet. Lakása minorita-utca 539 sz.

(8)

(6—6)

Eladó borok.

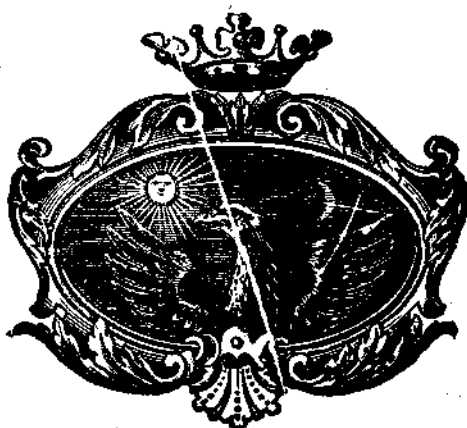
Egy hordó 1834-beli és három hordó 1854-beli különös jó helyen termelt bór eladó. Értekezhetni iránta b.-farkasutczában, 60. szám alatt háznál

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

2-dik bérlet

4-ik szám.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélylyel.

Kolozsvártt, ma, kedden, november 29-kén, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

MARCSA, az ezred leánya.

Énekes vigjáték a katonai életből merítve, 3 felv. Irta Brunsvick, fordította Szerdahelyi.

Személyzet:

Patakfalvi báróné	Bodorfiné.	Marcsa, markotányosnő	Follinszaé.
Komodi Fülöp, udvarmester	Bokor.	Tüzes Antal, haszonbérelő	Komáromi.
Anette } szobaleányok	Szabó Eszter.	Dezső Benedek, falubirája	Barta.
Charlotte }	Cser Julcsa.	Fekete Gergely, sógora	Felix.
Simonfi, ezredes	Simonyi.	1-ső } inas.	Szilasi.
Skultéti őrmester	Palatkai.	2-ik }	Rudolf.
Nagy }	Vadász.		
Lis } káplárok	Tótfalusi.		
Makrai }	Szücs.		

Katonák, mindkét nembeli falusi nép.
Történik e század elején, a francia háboru alatt.

 Fridrikné, Polákovicsné és Gyulai betegek.

**Helyek ára : Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr.
Karzat 18 kr. oszt. ért.**

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9-kor.